

RABBÂNî

GENÇ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 24.11.2013 tarihli Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Elhamdülillahi Rabb'il Âlemin. Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli mü'min kardeşlerim;

Kur'an'ımız sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimizin ismi etrafında, onun özel hayatına ait bize uzun ayrıntılar vermemiştir. Diyebiliriz ki, bir başka peygamber olan Musa aleyhisselam, Kur'an'ımızda isim olarak özel hayatı açısından daha fazla yer almaktadır. Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimizin Şeriatı, getirdiği iman ve ahlak sistemi, kendisinden fazla yer almıştır Kur'an'ımızda. Kur'an'a iman eden ve Kur'an'la yaşayıp ölmek muradıyla bu topraklar üzerinde dolaşan insanlar olarak, bu ayrıntıyı gözden kaçıramayız. Biz, Kur'an ümmetiyiz. Kur'an'ımızın ince çizgileri gündüz veya gecemizi aydınlatan ışığımız olmak zorundadır. Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimizin doğumundan ölümüne kadar hayatından özellikle gözümüzün önüne konan ayetler kıyamete kadar Allah'a ve peygamberine iman edenlerin namazlarda okuduğu, ölüleri için hediye ettikleri ayetleri olduğu kadar neye nasıl bakacaklarını anlatan ayetler de olmalıdır.

Aziz kardeşlerim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin hayatının ayrıntıları Kur'an'da yoktur dedik. Pek çok ayrıntıyı biz Kur'an'ın dışından öğreniyoruz. Ama aile hayatı, ev içi bilgilerinin ve müşriklerle yaptığı bazı savaşların çok ince denilebilecek ayrıntılarının bulunduğunu görüyoruz. Mescid-i Nebi'deki kıldırıldığı binlerce namazın ayrıntısı yok, hanımlarından biriyle bir konuşmasının ayrıntısı var Kur'an-ı Kerim'de. Bu bir işarettir. Aynı şekilde yirmi üç yıl Allah'ın peygamberi olarak insanlara hitap etmiştir. Bunun uzun uzun ayrıntılarını Kur'an'da bulamıyoruz. Ama mesela hicretin üçüncü senesinde bizzat yönettiği bizim Uhud Savaşı olarak bildiğimiz savaşın çok ince ayrıntıları, hatta savaşan müşriklerin ve karşılarında cihat eden mücahitlerin, ashabi kiramın savaş esnasında içlerinden geçen duyguları bile Kur'an ayet ayet karşımıza koyuyor. Peygamber aleyhisselamın hayatını ayet ayet vermiyor, bir sahabinin Uhud'da içinden geçen bir duyguyu bugün Kur'an'da ibadet maksatlı dinleyeceğimiz, okuyacağımız, ders alacağımız bir ayet olarak Allah kitabına yerleştiriyor. Bundan da Kur'an'a iman etmiş insanlar olarak biz, kendimize bir ders çıkarıyoruz. Bizden bin dört yüz otuz bir sene önce olmuş bitmiş, izleri bile kalmamış, neredeyse dağın bile yarısı kaybolmuş bir savaşın ayrıntıları bugün Kur'an'da okunuyorsa eğer bu tıpkı İslam'ın beş şartı var; kelime-i şahadet, namaz, oruç, hac, zekât der gibi mü'minlerin çocuklarını yetiştirirken, mü'minlerin mü'minler adına bir hareket yürütürken Allah için bir iş yaparken iman ve İslam davasını sürdürürken namaz gibi, oruç gibi mü'minlerin gündeminde olması gereken ayrıntılar demek ki bunlar. Zira Allah'ın kitabı Kur'an'da rükûa nasıl gideceğimiz, secdeyi nasıl yapacağımız ki namaz dinin direği, ayrıntılı bir şekilde anlatılmadığı halde Uhud'da elinde kılıç meydanda cihad eden bir sahabiye ayet iniyor "senin içinden böyle geçiyordu" diyor. "böyle demiştiniz" diyor. "adımınızı şurada atmıştınız" diyor. Namazın ayrıntılarını vermeyen Kur'an, namaz kıldırarak neslin yetişeceği enerjiyi veriyor, Uhud Savaşı'ndaki hatıraları naklederek. Bugün biz ümmet-i Muhammed olarak Medine'ye hac sebebiyle veya başka bir sebeple gittiğimizde Uhud meydanını, o dağı ziyaret edip sonra iyi gözyaşı akıtacak yerde Al-i İmran suresinde onlarca ayette Allah'ın Uhud'da ne anlattığını anlamakta daha iyi iş yapmış olurduk. Ağlayıp ağlayıp çölü ıslatıp geri boş gelmekten orayı resimlerden seyredip burada Allah Uhud'u nasıl anlattığını anlamaya çalışmak daha öncelikli olmalıdır. Bunun için Kur'an, eğitim kitabıdır. Bunun için Kur'an tarih kitabı değildir diyoruz. Ders kitabıdır, diyoruz.

Aziz kardeşlerim;

Uhud Savaşı'nı tekrar etme ihtiyacı hissetmiyorum. Hepimiz biliyoruz, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabının en acı hatıralarından birisi Uhud hatırasıdır. Bildiğiniz gibi müşrikler bir önceki senede mağlubiyetle sonuçlandırdıkları Bedir'in intikamını almak için büyük bir kalabalıkla Medine'ye tekrar geldiler. Ashabı kiram Bedir'deki meleklerin yardımını çok çabuk düşmanı temizlediklerini gördükten sonra Uhud'u da bir tür elde avuçta garanti gibi hissettiler. Hâlbuki Allah bugün de bizim ders olarak hâlâ meydanda devam eden belki de oturma odalarımızda bile devam eden Uhud bilgimiz olmasını istiyordu. Bunun için de pek çok şeyi önce onlara tattırdığı gibi Uhud'da Peygamber aleyhisselamin amcasının şehadetini, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek bedeninin zarar görmesi gibi acıları da ashaba tattırdı. Uhud "Allah" diyerek yeryüzünde dolaşacak olan bütün mü'minler için canlı, aktif, hareketli bir ders kitabı oldu. Kur'an da bunu tarihçilerin dedikodusuna, filanca sosyologların yorumuna gerek bırakmadan bizzat yorumunu Allah'ın yaptığı ayetlerle bize taşıdır.

Kardeşler;

Bildiğiniz gibi sabah saatlerinde başlayan Uhud muharebesi, önce ashabı kiramın galibiyetiyle sonuçlanacakken bazı sahabilerin gafleti neticesinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bedeninin bile zarar gördüğü bir faciaya dönüştü. Yetmişten fazla sahabe başta Hamza radiyallahu anh olmak üzere şehit oldular. Medine'yi devletleştiren Musab bin Umeyr'in vücudunu parçaladılar o da şehit oldu. Çok üzüntülü bir sahne yaşandı. Bunların bu şehadetin, akan kanların hepsinden daha kötüsü, saha ağırı, şimdi okuyacağımız Kur'an ayetlerinden Rabbimiz'in bize ders olarak aktardığı bölümü müşrikler becerip ciddi bir dedikodu ürettiler. Bu dedikodu gökten büyük bir kaya gibi ashabı kiramın başına düştü. Neye uğradıklarını şaşırıyorlar, yıkıldı, döküldüler. Zaten parçalanmış cesetler, ciğeri sökülmiş Hamza, yüreklerini dağıtmıştı. Bir de müşrikler becerip büyük bir propaganda taktiği kullandılar "Muhammed öldürüldü" dediler. O esnada da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem okların kendisine isabet etmemesi için kayalık bir yerde gizlenmişti. Ashabı kiram da yalan söylüyorsunuz, yaşıyor peygamberimiz demediler. Deseler nerede olduğunu göstermiş olacaklar ve ölüm tehlikesi söz konusu olacaktı, savaş taktiği gereği ses çıkarmadılar. Ses çıkarmayınca müşrikler dediler ki kendi kendilerine "doğru ya, öldürüldü hakikaten, Muhammed'in adamları bu sözü kabul ettiğine öldü demek ki" dediler. Cevap hemen gelmeyince de -Allah'ın imtihanı gereği- ashabı kiram çok perişan oldular. Tam anlamıyla döküldüler, yıkıldılar. Birkaç sahabe hemen toparlandı, Enes ibni Nadr radiyallahu anh gibi sahabiler "ne oluyor, ne bu gürültü" diye sordular. "ya Peygamberimiz öldürüldü, duymadın mı" diye yorumlanınca çok pratik bir cevap verdiler: "madem peygamberimizi öldürüldü, biz de kalkar onun öldürüldüğü dava uğruna ölürüz" deyip gitti, gidiş o gidiş. Bir kısmı öyle gittiler ama her halükarda Muhammed öldürüldü sözü çok ağır bir darbe oldu ashabı kiram için. Meğerki bu söz şimdi okuyacağımız Al-i İmran suresinin 144-148. ayetleri arasındaki ayetlerden anlaşılıyor ki bu tıpkı miraçtan gelirken siz namazı Allah emretti diyen peygamber aleyhisselamin din öğretmesi gibi bir eğitimmiş meğerki. Bu eğitimi de bugün biz iki binli yıllarda inşallah üç bininci yıllarda gelen bütün mü'minler Allah'ın imtihanı budur diye Al-i İmran suresi yeryüzünde var oldukça ki var olacak, mü'minler bu ayetleri okuyacaklar Uhud ne için yapıldığı çok önemli değil, Hamza'nın ciğerinin sökülüp sökülmediği de çok önemli değil. Bugün, yarın kıyamete kadar yaşayan bütün mü'minler Allah diyen ciğerlerle dünyada yaşayıp yaşamadıklarını ölçecekler. Muhammed öldürülmüş olabilir, davası var, din duruyor, Kur'an duruyor diyen insanlar istiyor Allah demek ki. Yoksa şu âlemlerin efendisi Muhammedi'nin öldürüldü sözünü Allah kimsenin ağzından çıkarttırmazdı. Bu sözü Allah

söyleyecek bir insanın, müşrikin veya şeytanın elbette ağzını çamurla doldurur, söylettirmezdi. Ama bugün biz dinimizi Kur'an'ımızın ruhunu nasıl tanıyacaktık.

Aziz kardeşlerim;

Al-i İmran Suresi'nin 144. ayetinden itibaren Rabbimiz bu sahneyi tarif ediyor. Öncesinde de Al-i İmran suresinde Uhud savaşıyla ilgili ayrıntılar var. “şöyle olmuştu, böyle yapmıştınız, niye böyle ettiniz” diye ayetler var. Ama biz şu Muhammed öldürüldü diye bağırın müşrik sesine karşı Allah'ın ne yorum yaptığını, ayetlerin bize bu olayı, yani müşriklerle yapılan çetin bir savaşta tevhidin başı Resûlullah olan bir ordunun başı, bir insan öldürüldü diye mi görüyor, yoksa başka bir tarafa mı Rabbimiz dikkat çekiyor, bu ayetleri şimdi biz okuyalım. Rabbimiz buyuruyor ki: **“وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ”**

“Muhammed öldürüldü” diye bağırıyor, ashap perişan olmuşlar. Tabi asıl korkuları biz korumamız gerekirken Peygamberimize zarar verdik, Peygamberimiz öldürüldü, ne edeceğiz, diye yürekleri dağıldı. Bu bölümünü Allah önümüze koymuyor. “Muhammed öldürüldü” sözüne karşı “Muhammed peygamberlerden bir peygamberdir sadece, ondan önce de peygamberler vardı” **“أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ”** “ondan önce de peygamberler vardı” **“قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ”** Muhammed öldürülecek olsa ya da kendisi yatağında ölecek olsa siz geri mi döneceksiniz ey Muhammed'in adamları. **“انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ”** “peygamberiniz öldürüldü diye geri mi döneceksiniz” **“وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَنُصِرْ اللَّهُ شَيْئًا”** “kim peygamberi öldürüldü diye geri dönerse o Allah'a zarar vermez” **“وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ”** Allah, peygamber öldürülse bile davasına devam ettirenlerin karşılığını verecektir. Nübüvvet kıymetini bilenler, din kıymeti bilenler, “Allah bana iman ve İslam nasip etti” diye heyecanla yaşayanlar ancak Allah'a karşı şükür vazifesini yapanlardır. “her peygamber insandır ve her insan gibi ölecektir muhakkak” diyor, ayet devam ediyor: “sizden kiminiz -ayet Al-i İmran Suresi'nin 144 ve 148. ayetleri- sizden kim, hanginiz şu dünya için uğraşıyorduydu onu ona veririz, derdini ahiret ise ahiret isteyene ahireti veririz” Abdullah ibni Mes'ud bu sahneyi bilenlerden birisi diyor ki: “Uhud zamanına kadar bu olayın gerçekleştiği zaman kadar biz zannederdik ki Müslümanlıkta en üstün noktadayız. İmanımızın eşi benzeri yok zannederdik” diyor. “sonra Uhud günü Allah imanımızı avuçlarımıza koydu, baktık ki daha yol kat etmemişiz biz”

Muhammed öldürüldü sözüyle sarsıldılar. Muhammed öldürülmüş olabilir ama Muhammed'in dini duruyor, Muhammed'in Allah'ı da duruyor. Hayyu kayyum sadece Allah'tır. Ashabı kiram Allah onlardan razı olsun elbette bu ayrıntıyı biliyorlardı. Cahil değildiler bu konuda ama bize ders olacak ya biz bugün başımıza gelenleri Ümmeti Muhammed'in topraklarında olup bitenleri, evlerimizdeki dağınıklığı sokaklardaki perişanlığımızı nasıl yorumlamamız gerektiğini avucun içinde kor taşımak kadar zor bile olsa Müslümanlık kadının tesettürü çıplaklıktan daha zor bile olsa, faiz helal alın terinden daha kolay geliyor olsa bile Allah'a iman etmenin ağır faturasını ödemedi Allah'ı memnun edemeyeceğimizi Allah'ın razı olması için bu ağır imtihanlardan bizim de satır satır geçeceğimizi nasıl anlatacaktı Allah bize? Uhud, o savaşa katılan yedi yüz Allah dostu sahabenin savaşından ibaret değil. Dün kameraya alınmış bugün bizlere izletilmiş bir ders kitabıdır. Allah onlardan razı olsun.

Kardeşlerim;

Sonra Allahu Teâlâ bu Uhud dersini büyüterek buyuruyor ki: “Nice peygamberler yanlarındaki dostlarıyla beraber Allah yolunda cihad ettiler. Sonra o peygamberler öldürüldü veya kendileri

işkenceye, eziyete uğradılar ama yıkılmadılar. Kâfirlerin önünde şeytanın karşısında pasif kalmadılar. Taviz verip teslim olmadılar.”

وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيٍّ

“Siz ilk değilsiniz ey Muhammed’in Ashabı. Sizden önce de peygamberler ve o peygamberlerin yanında kenetlenmiş Allah dostları Rabbâni yiğitler vardı. Düşman onları da propaganda yaptı. Kâfirler onların da peygamberlerini kestiler, doğradılar, hızarlarla doğradılar ateşlere attılar ama yıkılmadılar, dağılmadılar, düşmana el uzatmadılar. Sadece ellerini kaldırıp dediler ki Rabb’imiz bizim günahlarımız yüzündense bu olanlar bizi mağfiret et. Ayağımızı kaydırma, kâfire karşı bize yardım et ya Rabb’i diye yalvardılar ama teslim olmadılar diyor Ali İmran suresi.

Kardeşlerim;

Tekrar toparlayalım. Uhud’da Muhammed öldürüldü dedikodusunu hakikat olmadığı halde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ashabı bir dağılma nedeni gibi algılayınca Allah, onları bir tür kınadı. Siz nasıl Peygamber öldürüldü deyince dağılırsınız? Niye moralinizi kırdınız? Sizden önceki yiğitler böyle yapmamışlardı, yıkılıp düşmanın önünde teslim olma meyli göstermemişlerdi. Eyvah peygamberimiz gitti demediler. Peygamber gitse de dini burada dediler. Şimdi siz, niye böyle yaptınız? Dedi Allah.

Kardeşler;

Bu ayet, bu Ali İmran suresinin ayetleri elbette bugün bizim için bir derstir. Nesillerimizi, çocuklarımızı bu ruhla yetiştirelim diye Allah bize Kur’an’a sahip çıkın diyor. Keşke çocuklarımız üç ay yaz ayında camiye gidip Kur’an okuduk, hatmettik deyip bir dahaki sene tekrar öğrenmek üzere evlerine dönmektense sadece şu Ali İmran suresini sloganlaşmış olarak öğrenip geri gelseler de bu ümmetin içinde tesettürlü tek kız ben bile kalsam bütün İsrailoğulları Meryem gibi beni yuh diye bastırsalar da Allah’ın şeriatından taviz vermez, son insan ben olacağım deyiverse bir bayan. Keşke bir delikanlı Allah benimle beraberken ben işsizlik derdi çekmem, rızık endişem olmaz, kâinat benimdir çünkü Allah’la beraberim ben deme şuurunu bu ayetlerden kapsaydık. Bunun için Uhud oldu, bunun için peygamberi öldürüldüğüne dair dedikodunun yayılmasını Allah izin verdi. Bize ders olsun asıl mantığı yakalayalım diye Uhud’u kılıç kalkan oyunu zannedip Hamza vurdu vurdu sonunda vuruldu deyip film seyrederek gibi seyrettiğimiz Uhud, boşa harcadığımız zamandan başka bir şey değil. İşte Uhud’un ruhu budur. Yedi milyanın içinde yedi kişilik bir aile olarak tek kalmaya hazırsın, yıkılmıyorsun, bütün dünya sensin gibi düşünüyorsun, Rabb’ine itimadın o kadar güçlü ki gökleri aşağı inerken duysam bile ben ezilmem Allah’la beraberim diyorsun. Rabbâni insan bu işte.

Kardeşlerim;

Şu anlattığımız hakikat eğer sadece bizim yorumumuza kalsaydı biz, belki de tereddüt gösterirdik. Acaba böyle midir, bu kadar sert mi anlamamız lazımdır diyebilirdik. Ama bir olay var ki bunu hepimiz biliyorsunuz bütün Müslümanlar hikâye olarak bunu biliyorlar. Hani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin vefat ettiği gün İbni Abbas radiyallahu anhumanın hatırasını Buhari’den okuyalım. Diyor ki, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat ettiği gün Ömer çıldırmış gün gibi oldu. Muhammed öldü diyenin kafasını vururum dedi. Kimse de Ömer’e bir şey diyemedi. Herkes matem tutuyor. Herkes karanlık içinde kalmış. Gün ortası gece olmuş gibi oldu Medine.

Ebubekir dışarıdaydı, geldi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mübarek yüzünde ki örtüyü kaldırdı. **طبت حيا وميتا يا رسول الله** dedi. "Ölün de güzel dirin de güzeldi" dedi. "Ama ne iyi oldu ki Allah seni bir daha öldürmeyecek bir kere acı çektin gittin ya Resûlullah" dedi. Sonra sanki bir hasta ziyareti gibi örtüyü yüzüne kapattı. Dışarı çıktı. Ömer bağıyor. Muhammed öldü demeyin diyor. Ömer'e döndü dedi ki: otur Ömer otur, dedi. Ömer onu dinlemedi. Buhari'den İbni Abbas'ın hatırasını dinliyoruz. Tekrar Ömer'e dedi ki, otur, otur dedi. Ömer dinlemedi. Bu sefer insanlara döndü dedi ki, insanlar Uhud dersi görmüş Ebubekir'i dinleyiniz. Asıl imanı Kur'an terbiyesini almış ve Resûlullah'ın mağara arkadaşını konuşuyoruz. Mağara arkadaşı, ikinin ikincisi, Resûlullah'ı en çok seven insan aleyhisselatu vesselam. İmanı en güçlü insan, her şeyin birincisi, bütün hayırların birincisi. İmanını Allah şahit, Kur'an şahit, Resûlullah'ın sevdiği insan. Kalktı dedi ki, "insanlar kim Muhammed'e tapınıyorduydu Muhammed öldü" dedi." Kim Allah'a iman ettiyse Allah Hayy ve Kayyumdur biz işimize bakalım" dedi. Ebubekir imanı.

Matem yok, peygamber aleyhisselamın ölüm sahnelerinden suni gözyaşı akıtmak yok. "Öldüyse Muhammed Kur'an bağrımızdadır" demek var. "Öldüyse sünneti başımızın üstündedir" demek var. Öldüyse peygamberim onunla buluşuncaya kadar havz-ı kevserinde, "dinine sahip çıkarım" demek var. İşte Ebubekir Allah ondan razı olsun bunu dedi. Dediği için de Ebubekir Ebubekirlik yaptı zaten. O gün mağaradaki arkadaşlığının ve yirmi üç yıl süren eşsiz sadakat örneğinin tacını giymiş oldu Ebubekir. Eğer Ebubekir radiyallahu anh Ömer'e uyup ahu vah etseydi, "ey canım peygamberim, mağaralar ne güzeldi, ah mağara vah mağara deseydi, naatlar yaksa, şiirler okusaydı kendini yerden yere vursaydı, oturup ciğerini parçalasaydı, küsüp Medine'den ben gidiyorum terki diyar ettim Muhammed'in olmadığı dünya bana haram olsun deseydi bugün biz hâlâ namazını kıldığımız bir İslam üzerine olabilir miydik?

Ebubekir öyle yapmadı. "İşte Kur'an, işte Resûlullah'ın miraçtan getirdiği iman burdadır" dedi. O gün Ebubekir oldu. Rabb'ine bağlı olduğunu Muhammed aleyhisselamın fani bedenine değil, onun Allah'a bağladığı imanı ile Muhammed'i sevdiğini ispat etmiş oldu. Aynı şekilde Medine sokaklarında cihat edecek erkek kalmadı. Ne yapıyorsun sen? Zekât vermeyenlere ordu gönderdin, dinden dönenlere ordu gönderdin Medine'yi ıssız bıraktın diye kendisine itiraz edildiğinde ne dedi? "Vallahi şu Medine'yi kurtlar bassa tek kalsam, Resûlullah'ın dininden taviz vermem" dedi. Bunu derken onu tehdit edenler ne diyorlardı? Medine'yi boşalttın Resûlullah'ın kabri burada gelip işgal edecek adamlar burayı dedi. "Olsun Resûlullah'ın dinine baş kaldıranlarla savaşırım, Medine'de de kurtlar beni parçalasın" dedi. Çünkü Uhud isimli derste ne öğrenmişti Allah'tan o? Muhammed de Allah'ın kullarından bir kuldür. O ölecek dini kalacak.

Aziz Kardeşlerim;

Bu ayetler hepimize İslam'ı nasıl anlamamız gerektiğini, yetiştirdiğimiz çocuklarımıza asıl vermemiz gereken ruhu ve İslam'ın kitabı olan Kur'an'ı savaş hatıratı gibi değil, beyin oluşturma, ruh kazandırma kitabı olarak okumayı ve öğrenmeyi anlatıyor. Elbette anlayan için.

Aziz Kardeşlerim;

Bir genç peygamberine bu mantıkla sahip çıktığı gün, Rabbâni'dir. Ayetin dediği gibi. O bu ümmetin bugünkü Ebubekir'idir. İnşallah Ebubekir'le haşrolacaktır. Kur'an'ı kuru kuru ezberden çok sindirilmiş özümsemiş kanımız, rengimiz haline gelmiş kitap olarak okuma ve okutmak budur. Bu ruhun sahibi gencin Rabbânileşmiş, kimliği hafız olmasa da, âlim olmasa da Kudüs'te cihad ediyor

olmasa da müminlerin umudu gözbebeği genç olmasını sağlar. Bunun için Uhud dersi gördük. Bunun için Allah'ın kitabını öğreniyoruz. Bunun için ayaktaız, bunun için vakıflar, dernekler, camiler kurmak zorundayız. Bunun için Uhud oldu. Bunun için Allah, peygamberinin amcasının cesedini parçalanmış olarak peygamberin önüne koydu. Ders olsun, ibret olsun. Bu ümmetin İsa aleyhisselamı ilahlaştıran, şahısları putlaştıran, işinden değerli dışı olan, büyükleri kendilerini Allah'a kavuşturmaktan çok sanki Allah'ın tecelli ettiği insanlarmış gibi algılanan ve ilahlaştırılmış bir peygamberi olan ümmet değil. Öldüyse o da bir insandı, dini duruyor diyen bir ümmetiz biz. Gençlerimiz, peygamberlerine âşık davasını yaşatan insanlardırlar. Peygamberinin ölümünü, ölüm sahnelerini, şarkı türkü gibi dinleyip gözyaşı akıtıp bildiğini yapanlar yanlış yapıyorlar. Öldüyse peygamberim, Kur'an'ı bendedir. Medine ordaysa, sünnet evimdeki oturma odasındadır. Elli sene hacca gidemem. "Hac ateşini yüreğimde enerji olarak tutarım" diyen müminler ve onların özü olan gençler bu ümmetin Uhud'unu kıyamete kadar canlı tutan Allah dostlarıdır. İnternetinden, bütün melanetine kadar şeytan hangi ordusunu çıkarırsa çıkarsın sabah namazına kalkmaktan taviz vermeyen, sabah namazına kalkmam diye uykusunu, her şeyi feda ederek, arkadaşlarını teperek de olsa erkenden uyuyan mümin işte şeytanın saldırıları karşısından yılmayan, yıkılmayan, taviz için el uzatmayan Rabbâni gençtir. Şerrin ve şeytanın hileleri önünde hazır teslim olmuş hale gelmiş gençler ise "Muhammed öldürüldü, vay halimize" deyip zafiyet gösteren ve Kur'an'ın kınadığı gençler gibidir. İman başka bir şey, şüphesiz elbette mümindir. Rabbâni genç olmak Rabb'yle baş başa olduğunu, dünyanın en uzak noktasında bile hissedebilen mümin kıyamete kadar aranan mümindir.

Ashabı Kehf'in bugünkü yaşayanlarıdır onlar. Evlerini Ashabı Kehf'in mağarasına çevirdikleri zaman kaldıkları yurtları barındıkları yerleri Ashabı Kehf gibi Rableriyle baş başa kaldıkları merkezler haline getirenler hala Uhud şehitleriyle beraber şeytana karşı kılıç kuşanmış mücahit müminlerdirler. Kur'an bunun için okunur. Böyle okunan Kur'an, Musab yetiştirmiş Kur'an'dır. O zaman sadece Fil Suresi'ni ezberlemiş olsun bile mümin bir genç bütün dünyanın filleşmiş güçlerini karşısında gördüğünde Rabbim beni dilerse bir serçeyle bile kurtarır diyen imanını gösterir. Öbür türlü mikroptan bile korkup kriz geçirip ölür gider o imanını.

Aziz Kardeşlerim;

Hepimiz kıyamet gününe kadar devam edecek olan Uhud mücadelesinin müminleriz. Dünya medyası, şer güçler, İslam'ın takati yok, parça parça oldunuz. Sizin medyanız yok, sizin ekonominiz yok, helal bankanız yok, artık helal yiyecek peyniriniz de yok diye bize yığınla propaganda yapsalar da göklerden aşağıya bağırsalar Muhammed'in şeriatı öldü, Muhammed'in dini zayıf, misvak kullanmak ayıp, takke takmayın, sakal uzatmayın diye göklerden mesaj gönderseler ki öyle yapıyorlar. "Kimse kalmadıysa yedi milyar dünyada, ben varım Rabb'im" der mümin genç. Çünkü Uhud bu meydandır, Uhud'u böyle anlayanlar 'erkek adamlar' diye Kur'an'a kaydoldular. Onlar erkek müminlerin içinde erkek adamlar diye tanıtıldı Kur'an'ı Kerim'de.

Elbette bu bir yürek meselesidir. Bu yüreği hocalarımızdan çocuklarımız babalarından kazanacak. Okuduğumuz kitaplar bize bu yüreği vermelidir. Okuduğumuz, dinlediğimiz her şey Uhud'un kılıç kalkan oyunu olmadığını Hamza'nın ciğerinden önce Ebubekir'in beyni Uhud'ta vardı. Mağara arkadaşı olduğu halde "Muhammed öldü, Allah buradadır" dedi.

Kim demiş sünnet zayıfladı, kim demiş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hadisleri şeriatı uygulanmıyor. Kim demiş İslam devleti yok, benim evim var, evim. Ben evimin yani devletimin başıyım. Ben varım, eşim var, çocuklarım var. Biz akşam Riyazüs Salihin okumak için toplandığımızda

evimizde arşa kadar bizi kuşatan trilyonlarca melek var benim evimde. Kim demiş Resûlullah'ın bağısı kalmadı, kim demiş sünnet zayıfladı? Ben varım. Henüz kirlenmemiş, harama tutmamış elleriyle on yedi yaşında bir delikanlı, genç kız olarak ben varım Rabb'im der mümin. Böyle dediğimiz zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem maneviyat âleminde hâlâ bizi Uhud'ta kılıç kuşanmış, küfre şeytana karşı kudretli tavırlar gösteren müminler olarak görecektir, bizimle iftihar edecek inşaallah Ebubekirler'le, Ömerler'le, o Ebubekir'le beraber yaşayan binlerce sahabeyle hep beraber Resûlullah ile havz-ı kevserinde buluşacağız inşaallah.

Biz Ümmeti Muhammediz, peygamberimizi putlaştırıp Hıristiyanlar gibi şeriatını kiliselere gömen ve tahrif ettikleri dinle avunan millet değiliz. Biz Ümmeti Muhammediz, bir hadis öğrenmek için bin kilometre yol gideriz. Bir yetimin gönlünü yapmak için beş kıtayı dolaşırız yeter ki yetimlerin büyüğü olan Resûlullah bizden razı olsun. Biz Ümmeti Muhammediz. Kâğıt üzerinde dinimiz yoktur. Kur'an'ımız kâğıtlara yazılıdır ama ellerimiz, gözlerimiz Kur'an'dır bizim. Yürüyen Kur'an'lar olma0k için uğraşırız. Biz ellerindeki Allah'ın kitabını istedikleri şekle getirmiş, uyduruk din oluşturmuş muharref ehli kitap gibi değiliz. Biz Ümmeti Muhammediz, yirmi üç yıl dizinin dibinde durduğumuz peygamberimizin ruhu çıkmış cesedine bakar, "ne güzelsin ya Resûlullah" deriz, sonra da işimize devam ederiz. Çünkü Resûlullah'ın dinini devam ettirmek kuru kuru matemler ve törenlerle vakit geçirmekten bin kat daha değerlidir. Ebubekir böyle iman etti, onun için Rabbâni adam oldu, kendisini Rabbine adadı. Rabb'i de onu kabul etti de şu camilerin duvarlarında kıyamete kadar adı yazıldı, gönüllerimize taht kurmuş Ebubekir olarak Rabb'ine kavuştu. Kara kaşına değil bu teslimiyetine hayran olduk biz. Müslümanlık budur. Gençleri, yaşlıları, erkekleri, kadınları bekleyen teslimiyet budur. Söz konuşma zamanı değil, teslimiyetimizi ispat etme zamanındayız. Rabb'imize biz ne kadar âşıktık diyerek imanımızı ispat ettiremeyiz. Ama şu kadar tatbik etmiştik, bu kadar sünnet uygulamıştık, bu kadar yalnız bırakmamıştık Resûlullah'ı, sokaklara sözüm geçmemişti evimi peygamber evi yapmıştım. Eşime söz geçirememiştim, kendimi de eşimin yerine koyup iki kere Resûlullah demiştim ben de. "Yeter ki boşluk dolsun diye düşünmüştüm Ya Rabb" derim. Biz de Rabbâniler'in yaptığını yaptığımız için Rabbâniler olarak Rabb'imize kavuşuruz inşaallah.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.